

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **S. Š.**, zastoupené JUDr. Ivetou Petrovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 2151, 549 01 Nové Město nad Metují, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 12. prosince 2012, č. j. 7656/12-1100-602925, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. března 2014, č. j. 31 Af 21/2013 - 69,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. března 2014, č. j. 31 Af 21/2013 - 69, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové označeného v návěti. Tímto rozhodnutím finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu v Náchodě ze dne 24. května 2011, č. j. 114785/11/243913601231, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 97 180 Kč a penále ve výši 19 435 Kč za zdaňovací období roku 2007. K dodatečnému vyměření dně z příjmů přistoupil finanční úřad z toho důvodu, že žalobkyně se jako spolupracující osoba podílela na podnikání svého manžela. Finanční úřad provedl daňovou kontrolu u manžela žalobkyně a na základě

zjištění z této daňové kontroly vyloučil ze základu daně manžela stěžovatelky částky za úhradu přijatých faktur od dodavatele stavebních prací V. P. v celkové výši 571 000 Kč. Poměrná část (50 %) z této částky se promítla do zvýšení základu daně u stěžovatelky.

[2] Žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové v této věci zamítl Krajský soud v Hradci Králové svým v návěti označeným rozsudkem. Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je podstatný fakt, že krajský soud v projednávané věci rozhodoval bez jednání, neboť – jak v úvodu svého rozsudku konstatoval – byly splněny podmínky aplikace § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala prostřednictvím právního zástupce proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní vznesla řadu výhrad vůči postupu krajského soudu ve věci i proti odůvodnění jeho rozhodnutí. Za klíčovou lze nicméně označit námitku, že krajský soud odmítl provést důkazy navržené stěžovatelkou (konkrétně zadání znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k ověření podpisů V. P. na různých dokumentech a výsledky svědků I. H., M. H. a Ing. A. K.).

[4] Vyjádření žalovaného, na něhož od 1. ledna 2013 přešla působnost Finančního ředitelství v Hradci Králové, se podrobně vyjadřovalo k námitkám směřujícím proti jeho postupu, avšak k výše vymezené námitce se žalovaný (logicky) nikterak nevyslovil, neboť ta směřovala vůči postupu krajského soudu ve věci.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] Nejprve je nutno uvést, že jak správní, tak i soudní řízení v této věci týkající se stěžovatelky svým předmětem úzce souvisí s řízením, v němž se jedná o dodatečné vyměření daně z příjmu jejímu manželovi. I manžel stěžovatelky podal ve své věci kasační stížnost, přičemž sedmý senát Nejvyššího správního soudu již o ní rozhodl rozsudkem ze dne 1. července 2014 č. j. 7 Afs 82/2014 - 31, jímž zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. března 2014 č. j. 31 Af 22/2013 - 73 a věc vrátil tomuto krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu shledal sedmý senát Nejvyššího správního soudu ve skutečnosti, že krajský soud ve věci rozhodoval bez jednání, aniž by pro to byly splněny podmínky. Svou úvahu odůvodnil sedmý senát následovně:

[7] „*Nejvyšší správní soud má za to, že obsahem shora uvedeného podání nebyl souhlas stěžovatele jako žalobce s rozhodnutím věci bez jednání za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. Z dikce tohoto podání – ‚Vzhledem k tomu, že dokazování provádí soud při jednání (§ 77 s. ř. s.), žalobce žádá, aby soud rozhodl bez jednání pouze v případě, že nebude provádět dokazování‘ – je nutno výkladem dovodit, že skutečným projevem vůle stěžovatele je sice souhlas s rozhodnutím správního soudu bez jednání, nikoliv však ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Jde o souhlas s rozhodnutím bez jednání, ale jen v tom případě, kdy jednání není třeba,*

tj. pokud by krajský soud dospěl k závěru, že jsou zde důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí ohledně vad řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s. O tomto závěru svědčí podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu právě dikce „aby soud rozhodl bez jednání pouze v případě, že nebude provádět dokazování“. Jiný smysl než zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. nemůže mít výhrada „pouze v případě“. Stěžovatel jistě neměl na mysli souhlas s rozhodnutím správního soudu bez jednání, aniž by byly tímto soudem vypořádány a provedeny jeho zásadní návrhy na doplnění dokazování, a nemuselo by dojít ke zrušení napadeného rozhodnutí, kterého se domáhal. O tom svědčí i to, že stěžovatel nevzal zpět své návrhy na doplnění dokazování. Vzhledem k tomu, že krajský soud žalobu stěžovatele rozsudkem bez jednání zamítl, aniž byly splněny zákonné podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s., byl porušen zákon.“

[8] V nyní posuzované věci je procesní situace totožná jako v případě manžela stěžovatelky posuzovaném sedmým senátem. Také zde stěžovatelka reagovala na výzvu soudu, aby sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, podáním ze dne 27. března 2013 s navlas stejným textem, jaký sedmý senát analyzoval ve výše uvedené citaci (viz č. 1. 36 spisu krajského soudu). Šestámu senátu Nejvyššího správního soudu tak nezbyvá, než i v tomto případě rozsudek krajského soudu zrušit pro vadu řízení před soudem, jelikož tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a to podle posouzení provedeného ve výše citovaném dřívějším rozsudku č. j. 7 Afs 82/2014-31 ve skutkové a právě obdobné věci. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové vyhodnotit podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako důvodnou a rozsudek zrušil. Krajský soud, jsa vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, provede ve věci jednání a rozhodne o důkazních návrzích stěžovatelky.

IV. Náklady řízení

[9] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu